

deri, at der er Mange, eller dog Endeel, som ikke troe, at de ville kunne faae deres Vorn faa godt opdragne af danske som af thdske eller franske Lærere og Lærerinder. Dette er nu i mine Tanker en lidet ønskelig Betragtningmaade, men laader os overlade Afgjørelsen heraf i Privatlivet til de Enkelte og blot sørge for, at Concurrencen mellem den indfødte og den fremmede Lærer eller Lærerinde staaer reent og uberørt af os. Den fremmede Lærer og Lærerinde komme herind, fordi de troe, at man her trænger til dem, eller paa visse Steder har Forskjærlighed for dem, og den Indfødte har undertiden lidt Bauskeligbed ved at kæmpe mod denne de Fremmedes Overmagt. Den franske Gouvernante taler bedre Fransk end den danske, den thdske taler bedre Thdsk end den danske; nu, der er dem, som sætte Priis paa disse Egenskaber; lad dem saa tage imod den Fremmede, men lad dem ogsaa hjælpe ham, og lad dem gjøre ham vel, naar han trænger dertil, og de kunne. Men naar derimod den danske Lærerinde staaer ligeoverfor den fremmede, saa lad hende dog ogsaa ligeoverfor den Ubefaling, som for den fremmede ligger deri, at hun er fremmed, beholde den, at hun har Charakteren af Dansk, idet vi indrømme, at det dog har nogen Betydning, at hun er født og opdragen i Danmark, og lad ikke os gribe ind i denne Concurrence ved at sige, at vi ville tage Fremmedhedsstemplet fra den Fremmede, skjøndt der ikke er den mindste Grund dertil, og, skjøndt der ikke er Noget, som i Forhold til det Offentlige gjør det ønskeligt for den Fremmede at fritages for at vedblive at være politisk fremmed. I de selfstæbelige Forhold vil den fremmede Lærerinde jo ikke desto mindre blive vurderet efter det, hun er som Qvinde og Individ. — Jeg vil tilsidst sige: Lader os ikke spørre vore politiske Spørgsmaal og Alt, hvad der hører sammen med Politiken, over paa Qvinderne, saalænge vi ikke give Qvinderne en virkelig activ Statsborgerrret. Lader os altsaa holde os til, at Indfødsretten Intet har at gjøre med Qvinder uden i det sjældne Tilfælde — naar et saadant skulde fremkomme —, at en Qvinde havde gjort sig høiligt fortjent af Danmark, s. Ex. ved at pleie danske Saarede, eller i det Tilfælde, at hun skulde behøves af den danske Stat. Jeg seer

isøvrigt næsten ikke, i hvilket Tilfælde vi nu skulde kunne behøve en fremmed Qvinde. Vi have kun een Anstalt, nemlig Theatret, hvor der kunde blive Spørgsmaal om det; men ingen thdsk eller fransk Qvinde kunde dog optræde paa det danske Theater paa Grund af deres Maal, neppe engang en svensk; det kan saaledes høist være en norsk, der kunde tænkes at optræde her. Skulde Spørgsmaalet imidlertid alligevel opstaae, saa kan det jo tages under Overveielse, naar det fremkommer. Udvalget beder Landsstthinget ret indstændigt om paany at overveie disse Forhold, at holde Betragtningen af den enkelte, os aldeles ubekjendte, men, som jeg gjerne forudsætter, agtværdige Personlighed borte, og at opretholde et Princip, uden hvilket jeg synes, at Begrebet om Indfødsret og dansk politisk Statsborgerrret aldeles slipper ud af vore Hænder og bliver Noget, som vi ikke med Tanken kunne fastholde. — Endnu skal jeg kun bemærke, at jeg har hørt Enkelte sige, at Lovden jo alligevel er bleven behæftet med al den forkerte Vemfælbighed, som Udvalget selv tildeels har udtalt sig imod, og at man derfor gjerne kunde, ja, at man maaffee burde lade den blive jo galere jo bedre. Dette kan jeg ikke indrømme. Hvorledes staaer Sagen i denne Henseende? Ganske vist har Udvalget ikke givet de i dens Betænkning opstillede Præmisses en gieblikkelig, streng Anvendelse, men, hvis Landsstthinget — og dette synes jo hidtil isøvrigt at have været Tilfældet — i det Hele slutter sig til disse Præmisses, ville de faae deres Virkning paa den naturligeste og simpleste Maade. Indenrigsministeren, om hvem jeg troer, at han i selve Grundtanken ikke opfatter Sagen meget forskjelligt fra os, vil sikkert i Fremtiden drøfte de indkomne Ansøgninger om Indfødsret strengere, og, hvis han ikke vil gaae heelt tilhage til overhovedet blot at give Indfødsret for Fortjeneste til Folk, som Staten trænger til, og til Folk, der ere opfostrede her tillands, saa vil han dog kræve et større og længere Ophold her i Landet. Men maaffee vil han endog, som antydet, sige, at den Grændse, der kan sættes for Opholdets Varighed, er noget saa Villkaarligt, at han ikke vil indlade sig derpaa, og at han kun vil forelægge Lovudkast om Indfødsret for Saadanne, for hvem det